

Sentència 37/1992, de 23 de març. Conflicte negatiu de competència 699/1986, contra la no adopció de mesures per part del Ministeri de l'Interior ni per part del Consell de Govern del Principat d'Astúries davant la sol·licitud d'indemnització de danys derivats de subministrament d'energia elèctrica.

Ponent:

Eugenio Díaz Eimil

D'acord amb els articles 68 i 69 de la seva Llei Orgànica, dos són els pressupòsits necessaris d'un conflicte negatiu de competència. En primer lloc, que les administracions implicades hagin dictat resolucions negatives o declinatòries de competència. La resolució, a més, haurà de ser expressa, i no mitjançant silenci administratiu, en el cas de la primera Administració sol·licitada. En segon lloc, que la negativa d'actuar per part d'ambdues es fonamenti en una diferent interpretació de normes de distribució competencial que componen el bloc de la

constitucionalitat d'acord amb l'article 69.2 de la LOTC. Quan ens trobem, en canvi, davant una qüestió fàctica, o fins i tot jurídica, vinculada en certa manera al sistema de distribució de competències, però la solució de la qual no requereixi una interpretació de regles competencials, no estarem davant una veritable controvèrsia competencial.

El Tribunal no reprèn aquesta doctrina ja assentada en la STC 156/1990 i les interlocutòries 142/89, 322/89 i 357/90, i es limita a constatar la manca del segon pressupòsit necessari per a l'existència d'un conflicte negatiu de competència.

Antoni Roig

Sentència 38/1992, de 23 de març. Conflicte positiu de competència núm. 986/86, promogut pel Govern basc en relació amb el Reial Decret 942/86, de 9 de maig, pel qual s'estableixen normes generals per a l'acompliment d'experimentacions educatives.

Ponent:

Carlos de la Vega Benayas

El recurrent considera que el règim experimental educatiu és competència de titularitat autònoma; a l'Estat, li correspon l'establiment de les condicions mínimes que han de complir les experimentacions educatives autònòmiques, el control del compliment d'aquestes condicions per mitjà de l'alta Inspecció i la decisió sobre la incorporació de les experimentacions al règim general.

El Reial Decret 942/1986 instaura un règim d'aprovacions estatals per a les experiències educatives i l'homologació d'estudis i títols per part del Ministeri

d'Ensenyament, com també els procediments per dur-lo a terme.

El Tribunal Constitucional considera que si l'Estat té competències respecte als ensenyaments mínims i a l'ordenació general del sistema educatiu, també cal admetre la mateixa competència en l'àmbit experimental, pel fet de ser consubstancial a qualsevol experimentació en afectar els ensenyaments mínims i l'ordenació del sistema educatiu. Aquestes competències de l'Estat no admeten un criteri de distinció sobre la base del règim ordinari o experimental de l'ensenyament.

Sobre la base de l'aplicació general d'aquest criteri, el Tribunal Constitucional considera que el Reial Decret no envaeix

les competències del País Basc en matèria d'ensenyament.

Com a punt concret que cal destacar de les argumentacions del Tribunal Constitucional, es poden assenyalar les al·legacions del Govern del País Basc, que considerava arbitrària la no-submissió del règim d'autoritacions estatals per als ensenyaments en règim especial a criteris previs i abstractament establerts, tal com succeeix en els ensenyaments en règim ordinari.

El Tribunal Constitucional considera, sobre aquest punt concret, que la natura-

lesa de les experimentacions, atès el plantejament de renovació del règim actual i de recerca que fan sobre noves possibilitats en l'àmbit educatiu, fa necessària una flexibilització en el judici d'oportunitat i la no-regulació apriorística de cada experimentació en particular. Això no implica que qualsevol actuació arbitrària en l'exercici de la competència d'autorització pugui ser controlada per la jurisdicció ordinària.

Juan Carlos Gavara de Cara

Sentència 44/1992, de 2 d'abril. Recurs d'inconstitucionalitat 614/86, promogut pel president del Govern contra determinats preceptes de la Llei 1/1986 del Parlament de Catalunya, de regulació de pesca marítima.

Ponent:

Miguel Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer

El conflicte afecta la delimitació de competències en matèria de pesca marítima i ordenació del sector pesquer. Tot i que els representants de l'Estat i de la Generalitat de Catalunya fan lectures molt distants de l'art. 149.1.19 CE i de l'art. 10.7 EAC, el Tribunal no entra a analitzar amb deteniment les al·legacions atès que, posteriorment a la formulació del recurs, en les Sentències 56/1989 i 147/1991 ja havia fixat les competències de l'Estat i de les comunitats autònomes en aquests àmbits i, per tant, en aquest cas es limita a resumir els criteris fixats i a aplicar-los als preceptes que s'impugnen de la Llei catalana 1/1986.

Els criteris del Tribunal, que constitueixen la *ratio decidendi* de la sentència i el fonament de la decisió, són: cal considerar competència exclusiva de l'Estat la pesca marítima en aigües exteriors, és a dir, la normativa que es refereix als recursos i les zones on es pot pescar (fons, caladors, distàncies, contingents), als pe-

ríodes en què es pot pescar (vedes, hores) i a la manera i els mitjans d'acompliment de l'activitat extractiva al mar (arts, mitjans de pesca); i, en canvi, cal considerar competència compartida (emanació de bases a càrrec de l'Estat i desplegament legislatiu i execució per la comunitat autònoma) l'ordenació del sector pesquer, títol que fa referència a la regulació del sector econòmic o productiu de la pesca, en tot allò que no sigui activitat extractiva directa, sinó organització del sector, incloent-hi la determinació dels qui poden exercir directament la pesca, les condicions que han de tenir aquests subjectes que integren el sector i la forma d'organització (condicions professionals dels pescadors i altres subjectes relacionats amb el sector, construcció de vaixells, registres oficials, confraries de pescadors, llotges de contractació i altres semblants).

L'aplicació d'aquests criteris, als quals s'afegeix la configuració de la matèria com a supracomunitària o de dimensió supracomunitària, ha de tenir com a conseqüència una concepció expansiva de les